

Arkadi

Joni Järvi-Laturi

Arkadi

Joni Järvi-Laturi

© 2022 Joni Järvi-Laturi

Kustantaja: BoD - Books on Demand, Helsinki, Suomi

Valmistaja: BoD - Books on Demand, Norderstedt, Saksa.

ISBN: 978-952-80-4852-7

1 PASILAN KIRJA

1. Satoi. Oli pimeä myöhäisilta.

2 Luiseva Mika kulki repussaan pokkarikirja, jossa oli sateen kuivattamat sivut. Hän kulki Helsingin Pasilassa sijaitsevaan kolmitoista-kerroksiseen tornitaloon. Tornitalo oli syrjäisessä paikassa Pasilassa.

3 Mika oli soittanut tunnetulle kristitylle radiojuontajalle. Juontaja auttoi ihmisiä, joilla oli sinä hetkenä ongelmia tai murheita. Juontaja valvoi tässä asunnossa tänä iltana. Hän oli tunnettu valvomisestaan, unirytmensä tahallisuudesta heittelehtimisestä. Se teki hänestä vapaamman ihmisen kuin monet muut sillä se ei häirinnyt häntä ollenkaan ja hän osasi sovittaa sen elämiseensä. Juontajan nimi oli Tuomas ja hänet tunnettiin mystikkona sekä myös nautiskelijana. Hän poltti asuntonsa parvekkeella usein sikaria. Tuomas oli se joka asui kolmannessatoista kerroksessa. Mikalla oli hänelle paljon kerrottavaa. He olivat sopineet tapaamisen täksi yöksi. Olihan Tuomaksen ja Mikan välille syntynyt henkinen side radio-ohjelman kautta.

4 Kun Mika saapui Tuomaksen toimistoon hän huomasi kuinka se todellakin oli kuin toimisto. Laaja, tummanpuhuva, pelottava toimisto, aivan yön sydämessä, laitamilla, kun koko Suomi oli nukkumassa. Olohuoneen vasemmassa nurkassa oli pehmeä,

sininen sohva, jossa potilaat saattoivat usein tultuaan maata. Mika halusi mennä maate siihen sillä oli melko väsynyt ja hänen selkänsä oli kipeä.

”Outoa. Muistan siitä paikasta ehkä jotain 30 prosenttia. Tai, oikeastaan kaikista niistä tuhansista valokuvista, yksityiskohdista, ihmisistä, puheista, kohtaamisista muistan vain 10 prosenttia sillä niitä oli niin valtavasti.”

”Haluatko kuulla tarinan? Tai oikeastaan, tämä on kertomus, suuri eepos.”

”Millainen tarina? Suuriko?”

”Kyllä. Se kattaa koko elämäni, tähän asti ja tulevaisuuteen asti myös.”

”Tulevaisuuteen? Mihin asti?”

”Annan sinulle vuosilukuja 2030, 2042, 2050 muun muassa. Aion kuvata koko elämäni. Sinähän pidät tarinoista. Aion ennustaa elämäni tulevaisuutta. Tämä on suuri elokuvani.”
Tuomas otti huikan turkkilaista kahvia.

Sitten hän totesi:

”Kerro se minulle niin yritän ymmärtää.”

Mika totesi:

”Tässä on kaikki. Koko elämäni.”

2 NUORUUDEN ALKUKIRJA

1 Vuoden 2009 lopussa Käpy aloitti toimintansa.

Käpy jakaantui eri haaroihin, eri ihmisten haaroihin, niiden sivuhaaroihin, eri tarinoiden haaroihin, niiden sivuhaaroihin sekä eri paikkojen ja tilojen haaroihin, valtaviin vuosikymmeniin Kävyn tarinan kulkiessa koko ajan eteenpäin.

Ensimmäisenä päivänä paikkaan saapuivat Mehmet, Ville, Timo, Antti ja kuukauden päästä heidän jälkeen minä eli Mika.

Vuonna 2010 saapuivat Johanna ja Tytti, kaksi pitkäaikaista naiskävijää, joiden persoonallisuuden tulikin tuntemaan kauniina muistona. Toki paikkaan ilmestyi muitakin ihmisiä mutteivät he jättäneet sieluuni samanlaista jälkeä. Johanna oli aina kohtelias ja ystävällinen, aistikas ja naisellinen nainen, joka oli aina kiltti mutta hänessä oli jotain kaunista ja hyvää, juuri hyvyyteen perustuvaa kauneutta, viattomuuden ja puheliaan huolenpidon äidillistä kauneutta. Tytti oli taas vieläkin unohtumattomampi, elämäni unohtumattomin nainen. Hän oli huumetriippi, kokonainen universumi, ihana pilvityttö. Ja hän oli myös kaidan tien kulkija, laitamien tyttö, nurjien puolien kasvatti.

Kävyssä kävi kuuden ja puolen vuoden aikana, eli vuosina 2009-2016 luultavasti noin tuhat ihmistä. Siellä otettiin samana aikajaksona luultavasti noin 10 000 valokuvaa. Se eli ja elää vieläkin ihmisten kautta.

Kävyllä oli oma iltakerhonsa, ravintolan tai yökerhon kaltainen tila, jossa jäsenet kävivät joskus viettämässä iltaa ja yötä. Siellä oli aina pianisti ja usein bändi, joka viihdytti asiakkaita, jotka saattoivat pelata biljardia, keskustella ja nauttia musiikista.

Kerhon nimi oli Vaahtera ja se perustettiin vuonna 2012 Kävyyn nuorten toimesta. Se oli iso tila, jossa ihmikohtalot risteilivät romanttisen tunnelma äärellä. Kaikki oli romanttista, ei arkista, siellä monesti jopa eksoottista ja ylvästä. Tampereella oli monia paikkoja, joissa saattoi viettää yhteisöllisesti aikaa, mutta Vaahtera oli vain ja ainoastaan illanvieron paikka.

Kävyyn rinnakkaispaikka oli Askel-kurssi. He kävivät bussilla Euroopan halki 2007. Kun minä olin armeijassa.

IHMISTEN KIRJA

1 Laura:

Minä tunnen kaikki tässä kaupungissa.
Tunnen Henrin ja Elisan, kolme molempia,
Tunnen Eeron ja Justiinan, kaksi Eeroa ja
kaksi Justiinaa. Olen rauhallinen nainen
vailla kaunaa tai katkeruutta. Osallistun
moniin nuoruuden projekteihin samalla
kun rahoitan vapauteni, rajattoman vapauteni
tekemällä töitä muotoilufirmassa. Ei minulla
koskaan ole ollut mielenterveysongelmia
mutta Tytin, ihanan ja suloisen Tytin kautta
olen oppinut monet heistä tuntemaan.
Sinä tunnet minun siitä naisesta, joka
ilmestyy yllättäen rock-yhtyeen konserttiin
ja siellä kaikki hänet tuntevat ja hän on
ainakin kuullut useimmista, jotka siellä
musiikkia ovat kuuntelemassa. Olen tuttu
ja turvallinen ystävä, ja tunnettu kasvo.

2 Tytti:

Minä tunnen Lauran. Minut tuntevat
kaikki, jotka tulevat edes kauas minusta.
Olen Tampereen kehto, sosiaalisuuden
kuningatar. Minut tuntiessaan ei koskaan
unohda minua, ei halua unohtaa minua,
ja tahtoo saada tietää lisää. Kuhisen elämää
sen rikkaimmassa olemuksessaan. Kun
tunnet minut, olet sosiaalisuudessa mukana,
virallisesti. Jaan rakkautta kelle tahansa,
jotka tulevat piiriini. Kaikki hyväksytään
mukaan. Edustan sinulle nurkkia, kulmia,

avaria tiloja, tilanteita, tapahtumia, paikkoja,
aikoja, kaikkia unohdetuimpia sopukoita,
joita ihmisissä tajuan ja jotka he tajuavat
minussa. Ryöpsähän, pakenen, juoksen
ja avaudun. Olen mitä tahansa, kameleonttina
mutta myös vakaana turvana. Olen ystäväsi aina.
En pysähdy koskaan. Ihmiset ovat kuvailleet
minua huumeena. Että minut nautitaan ja
koetaan, ei tavata eikä tutustuta. Olen luonteeltani
herkkä ja temperamenttinen, oikukas ja raivoisa.
Elämän rouhima. Ihmiset myös pitävät minua
naisena, joka liikaa juoksee eri paikoissa, myös
Tampereen ulkopuolella eikä osaa nauttia tilanteesta
pysähtyen. Vaan jos tämän tekisin ollenkaan koskaan,
en olisi se Tytti, josta minut tunnetaan. Järjestän juhlia,
muutan joka toinen vuosi uuteen paikkaan. Kuolleet
juhlat, kuolleet talvet ovat minun alaani. En tuo sellaista
vaikutelmaa ihmisestä joka nauttii samaan aikaan.
En pidä nauttimisesta hitaasti. Haluan järjestää nautinnon,
juhlamat, vaan en liikaa pysyä nautinnossa, juhlassa.
Niin paljon minä elän Tampereella. Minua loukkaisi se
miten joku haluaa kauttani nauttia. Minä juoksen ja
kuron kohti humalaa. Olen se psykoottinen tunne ja
aistimusten kirjo, josta monet vain haaveilevat. Tunnen
sinut unohdetuimman ja kauneimman tunteesi, vaan
en sinulle sitä paljasta. Olen selittämätön persoona,
Jumalatkin minua juhlivat, eivätkä tajua sitä voimaa
ja nopeutta millä elän tässä maailmassa. Olen synestesia,
kaikki sateenkaaren värit ja kaikki sävelet yhdessä.
Sinä koet Tytin kuin koet Tampereen, kaupungin,
jonka jokainen kokee eri tavalla. Ja aika, jonka jokainen
kokee omalla tavallaan.

Minna kävi festareilla ja nautti junamatkoista. Hilpein ajatuksin. Vuosi oli 2010.

Minä olin vasta opettelemassa elämää hiekkalaatikossa. Vakavin ajatuksin.

6.9. 2010 - Mika tapaa Tytin

1 Olin tupakalla verannalla samalla kun
Tytti, tämä lihava mutta hauskanäköinen
nuori nainen käveli jonkun tädin kanssa
kohti Käpyä. En aluksi ajatellut että kyseessä
olisi elämäni tähän asti merkittävin nuori
nainen vaan näin hänet tavallisin silmin
tavallisena naisena. Oi kuinka vihaankaan
tavallisuuden yliarvostamista. Tytti ei ollut
sitä. Hän oli ilotulitusta, taiteilijasielu. Epäilen
aina kaikkea tavallista, sillä minua inhottaa
ihmiset, jotka puolustavat vihaisesti, vimmalla
keskinkertaisia arvoja eivätkä niiden vastakohtaa.
Tytti oli erilainen. Viisi minuuttia myöhemmin
hän tuli tupakkapaikalle ja me keskustelimme.
Hänellä oli kirpputorista hankitut vaatteet ja
hän aina piti yllään huivia ja omintakeisia mekkoja.
Hänellä oli kangaskassi, jossa hän kantoi ties mitä
boheemin nuoren naisen tarvikkeita. Me keskustelimme
musiikista, mutta vain hetken. Hän teki heti vaikutuksen
minuun. Oli kuin olisin ollut liian heikko ja hän hypnotisoi
minut jo ensisilmäyksellä. Hän tarjosi aina maailman ja
minä ja muut nappasimme sen. Herkän maailman, jossa
sai olla hellä mutta myös raju.

Arkadi on Joni Järvi-Laturin lyhytromaani.

Arkadi kertoo ihmisen elämästä, matkaten seitsemän vuosikymmenen läpi. Elämän eri nyanssit, kohtaamiset ja tietoisuudentilat käydään läpi ja elämän massiivisuus koetaan teoksessa syvällisesti.

Kirja sopii erityisesti nostalgikoille, esteetikoille ja runollisille sieluille.

BoD

9 789528 048527